

en meget væsentlig Forskel, thi skal Staten som saadan hjælpe Kommuner, der er i Trang, netop fordi de har mange Indbyggere, som skal nyde godt af en Regulering nedefter, men ikke har mange store Skatteydere, ligger det snublende nær og lige til at se, at Staten der bør betale den store Part, men naar der er Tale om at tage de velstillede med ved Reguleringen, forekommer det mig, at Kommunerne selv maa tage den største Part, hvad enten de vil regulere efter § 1 eller efter § 2. Det er let at regulere her, thi Kommunalbestyrelsen kan trække Grænsen, hvor den vil, den kan sige: Vi kalder f. Eks. dem for vanskeligt stillede, der har under 3,000 Kr., under 2,500 Kr. eller under 2,000 Kr., eller, som sagt, den trækker Grænsen, hvor den vil, og saa er det ligegyldigt, om den gør det efter § 2 eller § 1. Jeg forstaaer overhovedet ikke Vanskeligheden her, saa meget mere som baade den højtærede Minister og Socialdemokraterne er klare over, at der maa foregaa en Regulering efter § 1, fordi en Regulering af disse enkelte Hovedting, om jeg maa kalde dem saaledes, som Staten allerede har foretaget en Regulering af, og som vi var enige om at foretage af Hensyn til Middelstanden, ikke var tilstrækkelig for alle Samfundsborgere. Der maatte foretages en yderligere Regulering, og selv om man anvender § 2 i Kommunerne eller Amtskommunen, hvad man vil, turde alle være klare over, at der her kun kan blive Tale om enkelte Hovedting, og det vil praktisk talt blive nødvendigt at foretage en Regulering efter § 1. Grænsen skal i alle Tilfælde drages, og jeg forstaaer ikke, at det skulde være vanskeligere at drage den efter § 2 end efter § 1. Jeg vil gerne have, at den højtærede Minister skal give mig et klart Indblik i, hvordan det skal forstaaes, at den Grænse vil være vanskelig at trække, da det faktisk kun er en Grænse, der skal trækkes for Refusion af Pengene. Skatteyderne eller Borgerne er i alle Tilfælde de samme.

Maa jeg endvidere gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Bedømmelsen af Kommunernes økonomiske Evne. Nu har jeg ikke de vedkommende Tal ved Haanden, men jeg tager ikke meget fejl, naar jeg siger, at ifølge de Oplysninger, der forelaa for et Par Aar siden, faldt af de noget over 60 Millioner, som den første Krigsindkomstskat indbragte, de nogle og halvtreds Millioner — saa vidt jeg husker 56 Millioner — i København og Frederiksberg. Efter de Oplysninger, vi har faaet af

Ministeriet, er det i første Linie Københavns Kommune og enkelte Bykommuner, som har reguleret med Hensyn til Brændsel eller har søgt Ministerens Tilladelse i saa Henseende, og efter Situationen, som den foreligger, begriber jeg ikke, at den største Kommune, den, hvor langt de største Indtægter er faldet under Krigssituationen, ikke skulde have Evne til at bære $\frac{2}{3}$ af Udgifterne, naar den paatager sig en Regulering til Fordel for samtlige Beboere.

Maa jeg overhovedet sige om vore Ændringsforslag, som Ministeren angreb saa skarpt, at hans Angreb undrede mig i høj Grad. Ganske vist er Ministeren en ældre Parlamentariker end jeg, men jeg har altid troet, at det var noget andet i et Udvalg at stille foreløbige Ændringsforslag end at stille endelige. Og disse foreløbige Ændringsforslag, som var stillede, kan paa en Maade siges at være stillede under en lidt forkert Forudsætning. Den højtærede Minister erindrer nok, hvad der gik for sig ved første Behandling, nemlig at der var Tvivl om, hvorledes Skatteparagrafferne, §§ 6 og 7, skulde forstaaes, og mit Partis Ordfører har ogsaa i Dag gjort gældende, at de første foreløbige Ændringsforslag, der, som Ministeren ganske rigtig siger, var et Enten— eller, var stillede under den Forudsætning, at Lovforslagets Mening var, at det Beløb, som Kommunen havde Ret til at fradrage, ikke fradroges i den endelig udfundne Skatteindtægt, men i den virkelige Indtægt, den Indtægt, som var opgivet af vedkommende Skatteyder, eller som han var ansat til. Saaledes forstod vi det, og jeg udtalte ogsaa i Udvalget overfor Ministeren — det maa jeg have Lov til at referere —, at det, som Ministeren foreslog, ikke blot var den progressive Stigning indenfor Skattelovens Rammer, men ogsaa den progressive Stigning, der findes i den kommunale Beskatning. Dette stod os imidlertid ikke klart, og det var paa det Grundlag, vore foreløbige Ændringsforslag blev stillet. Den højtærede Minister hævdede imidlertid, at det i Virkeligheden var Meningen, at den Indtægt, der omtales i Lovforslagets § 6, skulde være den endelig udfundne Skatteindtægt. Nu ved ærede Medlemmer, at der er en Forskel mellem Forholdene paa Landet og Forholdene i København og for Resten ogsaa i Købstæderne. Saa vidt mig bekendt er der nemlig kun to Købstæder, der har Kildeartsbeskatning, medens vi har denne paa Landet. Der er stor Forskel paa, om vi har forhøjet en Indtægt, der